

παρακαλέσειν. Μᾶς ἔφεραν ἱκανὰ φαγητά, — μᾶς ἔστρωσαν μίαν ὠραίαν τράπεζαν, — ἐξάιρετον πρόγευμα, σὲ βεβαιῶν. Δύο πετεινοί, παχείς ὡσάν καπῶνια, ἐσυγκρότην μέρος αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ξενοδόχος εἶπε νὰ φάγωμεν τὸν ἕνα, τὸν δὲ ἄλλον νὰ ἐπάρωμεν μαζῆ μας. "Οτε ἶδα τοὺς πετεινοὺς, ἐκατάλαβα διὰ μᾶς τὸ νόημα τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου λόγου, — 'Νὰ τοὺς σφάξωμεν καὶ τοὺς δύο ;'

ΛΙΜΝΗ ΑΠΟΛΙΘΩΜΕΝΟΥ ΤΡΑΤΟΣ
Εἰς τὴν Περσίαν.

Ἡ ΦΥΣΙΚΗ αὕτη περιέργεια συνίσταται ἀπὸ παράδοξα τινὰ λιμνία, τὰ ὀκνηρὰ τῶν ὁποίων ὕδατα διὰ βραδέος ἢ τακτικῆς τροπῆς κατανοτῶν στάσιμα, πηγνύονται, καὶ ἀπολιθώνονται· καὶ παράγουν τὴν ὠραίαν ἐκείνην πέτραν, κοινῶς καλεσμένην Ταβροῖδος μάγμαρον, ἣτις εἶναι τόσον ἀξιοπαρατήρητος εἰς τὰ πλείοτερα τῶν κοιμητηρίων τῆς Περσίας, καὶ ἣτις συγκροτεῖ καλλόπισμα κορυφαῖον εἰς ὅλα τὰ κατὰ τὴν χώραν αὐτὴν ἐπίσημα οἰκοδομήματα. Τὰ λιμνία ταῦτα, κείμενα τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, περιέχονται εἰς περιφέρειαν ὡς ἡμίσεως μιλίου· σημειοῦται δὲ ἡ θέσις αὐτῶν ἀπὸ συγκεχυμένους σωροὺς ἢ στοίβας τῶν ἀνασκαπτομένων λίθων. Τίποτε δὲν εἶχαμεν ἰδεῖν ἀκόμη εἰς τὴν Περσίαν ἀξιώτερον παρὰ τοῦτο τῆς προσοχῆς τοῦ φυσιολόγου, καὶ ποτὲ δὲν ἐλυπήθην τόσον διὰ τὴν περὶ τὰς ἐπιστήμας ἀγνοίαν μου· ἀλλ' ἐπειδὴ κἀνεὶς ἄλλος Εὐρωπαῖος ποτὲ ἴσως δὲν ἐπεσκέφθη τὸ μέρος τοῦτο, θέλω προσπαθήσειν νὰ τὸ περιγράψω κατὰ δύναμιν.

Πλησίον αὐτοῦ, ἡ γῆ πατουμένη ἐκβάλλει βαθὺν καὶ σκοτεινὸν ἤχον, καὶ φαίνεται κατάξηρος καὶ ἀσβεστώδης· ἐπ' αὐτοῦ δὲ, αἰσθάνεται τις δυνατὴν ὁσμὴν μετᾶλλων, ἀναβαίνουσαν ἀπὸ τὰ λιμνία. Τὴν πρόοδον τῆς ἀπολιθώσεως δύναται τις νὰ ἐξιχνιάσῃ ἀπαρχῆς μέχρι τέλους. Ἐδῶ τὸ νερὸν φαίνεται καθαρὸν, ἐκεῖ πυκνότερον ἢ στάσιμον, ἄλλοῦ παντάπασι μέλαν, καὶ τελευταῖον γίνεται λευκὸν ὡς πάχνη. Τρόντι, λιμνίον ἀπολιθωμένον φαίνεται ὡς παγωμένον ὕδωρ· καὶ πρὶν μὲν ἀπολιθωθῆ ἑντελῶς, εἶναι ελαφρὰ ῥίψη τις μίαν πέτραν ἐπάνω εἰς αὐτὸ, συντρίβεται ὁ ἐξωτερικὸς χιτῶν, καὶ ἀναβρῖει ὑποκάτωθεν νερὸν μαῦρον. Ἀφοῦ δὲ ἀπολιθωθῆ τέλεια, ἡ πέτρα δὲν κάμνει οὐδεμίαν ἐντύπωσιν, καὶ δύναται τις νὰ περιπατήσῃ ἐπ' αὐτοῦ χωρὶς νὰ βροῖξῃ τὰ ὑποδήματά του. Ὄποταν διασκάψῃ τις τὸ ἀπολιθωμένον ὕδωρ, βλέπει καθαρῶς τῆς πήξεως τὴν περιεργον πρόοδον· φαίνονται ὡς κόλλαι χονδροῦ χαρτίου, βαλμένα ἢ μία ἐπάνωθεν τῆς ἄλλης εἰς ἐπισω-

ρευμένα στρώματα. Τοιαύτην δὲ σταθερὰν ἐπιρροῆειαν ἔχει τὸ ὕδωρ τοῦτο νὰ γίνεταί πέτρα, ὥστε, ὅπου ἀναβλύζει ἀπὸ τὴν γῆν εἰς φουσαλίδας, ἢ ἀπολιθώσις λαμβάνει σφαιροειδῆ σχῆμα, ὡς νὰ ἐστήνοντο διὰ μαγικῆς αἰ φουσαλίδες εἰς τὸ μέσον τῶν παιγνιδῶν αὐτῶν κινήματων, καὶ νὰ μετεμορφόνοντο εἰς μάγμαρον. Αἱ πετρώδεις αὗται φουσαλίδες, αἰτίνας συγκροτοῦν τὰ πλέον περιεργὰ δείγματα τῆς παραδόξου ταύτης λιθοτομίας, περιέχουν πολλάκις μόρια τοῦ χύματος, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν ἐξῆλθε.

Ἡ οὕτω παραγομένη οὐσία εἶναι εὐθραυστος, διαφανῆς, καὶ κάποτε ὠραιότατα στιγμῆν μεπρασίους, ἐρυθρὰς, καὶ χαλκοχρούους φλέβας. Ἐπιδέχεται νὰ κοπῆ εἰς ἄπειρα κομμάτια, ὡς καὶ νὰ ὑαλισθῆ καλά. Ἄλλο φυτὸν δὲν παρητηρήσαμεν νὰ φυτρώῃ εἰς τὸ νερὸν παρὰ τὸν σχοῖνον.

Ἡ σημερινὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Περσίας, τῆς ὁποίας οἱ Προίγκιπες δὲν ἐξοδεύουν μεγάλας ποσότητας εἰς κατασκευὴν δημοσίων οἰκοδομῶν, δὲν ἔχει ἐλαφρῆν πολλὴν πέτραν· ἀλλὰ μεγάλα τινὰ μάγμαρα, τὰ ὁποῖα ἔκοψεν ὁ Ναδὶρ Σάχ, ἢ τὰ ὁποῖα τώρα κείνται παρημελημένα μεταξὺ ἀναριθμήτων κλασμάτων, δείχνων τοὺς σκοποὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκεῖνος ἀπέβλεπε. Τόσον δὲ λογίζεται ἡ πέτρα αὕτη ὡς πολυτελείας ἄρθρον, ὥστε μόνον ὁ βασιλεὺς, οἱ υἱοὶ τῆς, ἢ ὅσοι ἄλλοι διὰ χωριστοῦ φιριμανίου λάβωσι τὴν ἄδειαν, συγχωροῦνται νὰ τὴν ἀνασκάπτωσι· καὶ τόσον ὑπερβαίνει τὴν φιλαργυρίαν ἢ ἀλαζονείαν, ὥστε τὸ σχέδιον τοῦ ἐνοικιάζειν αὐτὴν εἰς τὸν πλειοδοτοῦντα δὲν φαίνεται νὰ ἐμβῆκε ποτὲ εἰς τὸν νοῦν τῶν σημερινῶν αὐτῆς κυρίων.

ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΔΙΚΟΥ ΠΛΟΥΣΙΟΥ.— Πλούσιος ἀδικὸς ἐκτίξε ποτὲ νοσοκομεῖον, καὶ ἤρχετο συχνὰ μ' ἕνα ἀπὸ τοὺς φίλους του νὰ βλέπῃ τὴν οἰκοδομὴν, διὰ τὴν ὁποίαν ἢ πολλάκις τὸν ἐσυμβουλεύετο. Τὸν ἠρώτησε μίαν τῶν ἡμερῶν, ἂν ἦναι ἀρκετὰ μεγάλη ἡ περιοχὴ τοῦ νοσοκομείου. 'Μὲ φαίνεται πολλὰ μικρὰ,' τὸν ἀπεκρίθη ὁ φίλος. 'Ἦως,' τὸν εἶπε με ὀργὴν ὁ πλῆσιος, 'ἐπειδὴ ἔχει τόπον ἀρκετὸν νὰ χωρήσῃ διακοσίους πτωχοὺς ;' Καὶ ὁ φίλος ἀπεκρίθη, 'Ἄν ὅσους ἐπτώχυνες καταφύγωσιν εἰς τοῦτο, εἶναι ἀδύνατον νὰ τῆς χωρήσῃ ὅλος.' — ΚΟΡΑΗΣ.

ΕἶΝΑΙ αἰσχίστη χαμέρπεια τὸ νὰ αἰσχυνώμεθα νὰ δειξώμεν τιμὴν πρὸς τὸν δυστυχοῦντα ἀγαθὸν ἄνθρωπον. Ἡ χαμέρπεια αὕτη εἶναι κατὰ δυστυχίαν κοινὴ, ἢ διὰ τοῦτο βάλε μεγαλύτεραν προσοχὴν μὴ τὴν ἀφήσῃς νὰ μολύνῃ ποτὲ τὴν ψυχὴν σου. — ΣΙΛΒΙΟΣ ΠΕΛΛΙΚΟΣ.